

VICTOR DIXEN
IHMEIDEN
HOVI
VAMPYRIA

Suomentaneet
Taina Helkamo ja Liisa Kuivasmäki

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Suomentaja Taina Helkamo kiittää kirjastoapurahalautakuntaa saamastaan tuesta.

Kirjassa esiintyvät sitaatit William Shakespearen näytelmistä:

s. 100 *Myrsky*, suomennos Jarkko Laine, Suuri sitaattisanakirja, Otava, 1989.

s. 234 *Miten haluatte*, suomennos Jarkko Laine, Suuri sitaattisanakirja, Otava, 1989.

s. 389 *Othello*, suomennos Matti Rossi, WSOY, 2013.

s. 461 *Hamlet*, Tanskan prinssi, suomennos Paavo Cajander, SKS, 1879.

Ranskankielinen alkuteos: *Vampyria – La Cour des Miracles*

© Éditions Robert Laffont, Paris, 2021

Kuvitus © Misty Beee (@misty.beee)

Mustetahrakuvat © Adobe Stock

Kansi © Nekro (@Nekroxiii)

Kannen typografia © Tarwane (@Tarwane)

Medaljongit © Loles Romero (@Lolesillustration)

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava, 2024

ISBN 978-951-1-47443-2 (kovakantinen)

ISBN 978-951-1-49118-7 (jättipokkari)

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2024

E:lle

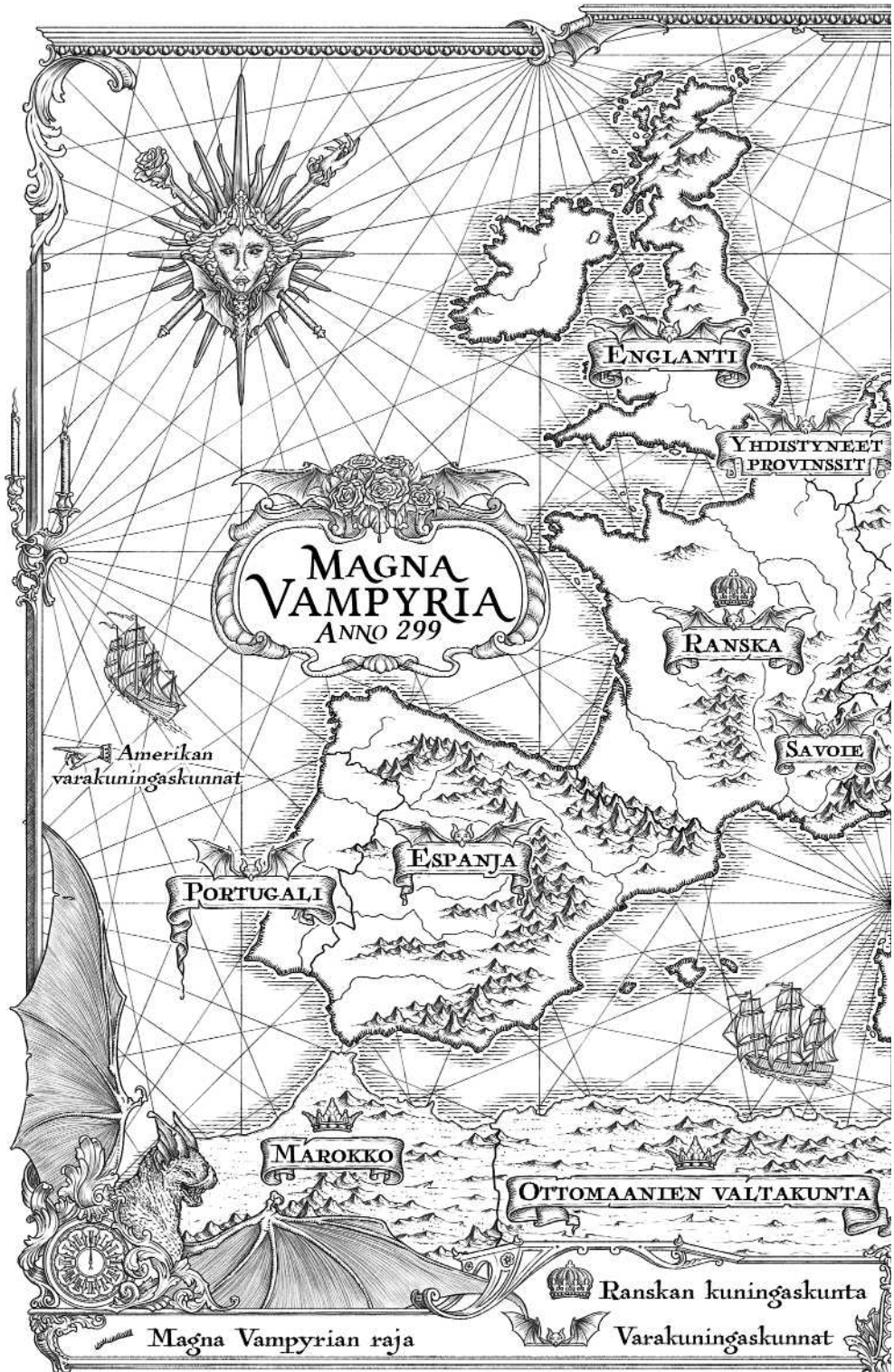
*Syrjäisinkin metsä, vaikka synkin, yksinäisin,
on pesäkolo turvaise rinnalla Pariisin.
Voi sitä, joka asiaansa myöhään lähtee hoitamaan
ja pimeydessä kaupungin uskaltautuu kulkemaan.
Ma silloin suljen uksemi, en kurkistakaan ulos.
Yön tullen tahdon painaa vain pääni pielukseen.
Vaan lamppuni vaik sammutan, niin tyhjä on sen tulos:
Ei silmä pieni umpeudu, en vaivu horrokseen.*

Nicolas Boileau – *Pariisin tukaluudesta*
(1666 jKr.)

★

*Kuun vallatessa taivaan
sulje tarkasti säppi
Ei ulos auta rahvaan
vaanii vampyyrin näppi
Pierrot-poika reissujaan
jo katuu, vaikertaa
Verelläni maksaa saan,
luut ghulit nakertaa!*

Kansanlaulu, joka soi Pariisissa illan hämärtyessä
(kolme ja puoli sataa vuotta myöhemmin,
Pimeyden vuonna 299)

MAGNA VAMPYRIA

ANNO 299

ENGLANTI

YHDISTYNEET
PROVINSSIT

RANSKA

SAVOIE

ESPANJA

PORTUGALI

MAROKKO

OTTOMAANIEN VALTAKUNTA

Amerikan
varakuningaskunnat

Ranskan kuningaskunta

Magna Vampyrian raja

Varakuningaskunnat

Liittoutuneet valtiot

Terra Abominanda (kauhujen piinaamat seudut)

BEBE
FECIT

KUOLEVAISTEN LAKI

CODEX MORTALIS

jonka on sanellut

LUDVIG MUUTTUMATON,

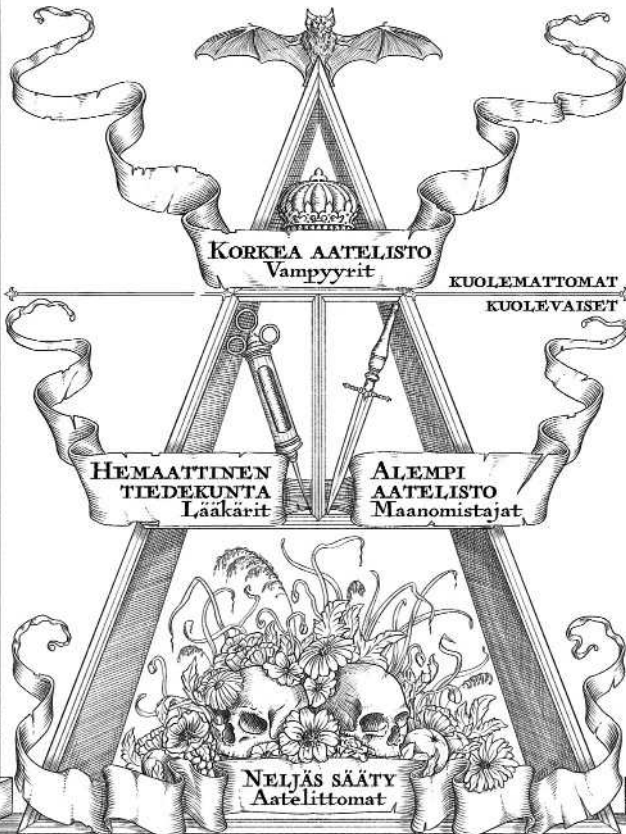
PIMEYDEN KUNINGAS

LUDOVICUS IMMUTABILIS, REX TENEBRAE,

toimii ohjenuorana neljännän säädyn aateliutomiien kuolevaisten

hallitsemiselle Ranskan kuningaskunnassa sekä Magna

Vampyriian alaiaten varakuningaskumiien alueella.

ESIPUHE

Pimeyden armosta on Magna Vampyria jaettu neljään säätyyn: kuolemattomien säätyyn, korkea-arvoisiin vampyyreihin; sekä kolmeen kuolevaisten säätyyn: maata omistavaan alempaan aatelistoon, Hemaattisen tiedekunnan edustajiin ja neljännen säädyn kuolevaisiin, aatelittomiin. Alla luetellut artikkelit koskevat neljännen säädyn kansalaisia.

ART. I: TOTTELEVAISUUS.

OBOEDIENTIA

Aatelittomat syntyvät ja elävät vampyyrien suojeluksessa. Vastineeksi suojeluksestaan heidän velvollisuutensa on osoittaa täydellistä alistumista.

ART. II: LIIKKUMISRAJOITUKSET.

SEQUESTRUM

Päivisin auringonvalon aikaan aatelittomat eivät saa poistua yli peninkulman päähän kylänsä kirkontornista.

ART. III ULKONALIKKUMISKIELTO.

IGNITEGIUM

Öisin iltakellon soiton jälkeen aatelittomilla ei ole enää lupaa poistua kodistaan.

ART. IV: KYMMENYS.

DECIMA

Aatelittomien on joka kuukausi luovutettava kymmenys verestään.

ART. V SEURAAMUS.

SUPPLICIUM

Jokainen, joka rikkoo yllä lueteltuja artikloja, teloitetaan.

I

ÖINEN TUNKEUTUJA

MIKÄÄN EI OLE NIIN HAAVOITTUVAINEN KUIN
nukkuva ihminen.

Nukkuessamme olemme yhtä puolustuskyvyttömiä kuin vasta-syntyneet.

Kuten tuo nuori tyttö, joka makaa keskellä valtavaa vuodetta, hänelle aivan liian suurta.

Kaikki on pysähtynyt paikalleen, paitsi kukanmuotoinen kuvio, joka laajenee tytön yöpaidalla. Silkille piirtyy verenpunainen ruusu. Sen terälehdet avautuvat hiljalleen aivan nukkujan sydämen kohdalla.

Ruusun puna voimistuu, ja samalla nukkujan kasvot muuttuvat kalpeammiksi.

Väri katoaa silminnähdessä tytön huulilta.

Kasvojen sävy alkaa muistuttaa niitä kehystävien tyynylle levinneiden hiusten harmaata väriä.

*Näen oman kuvani peilautuvan tytön hämmästyksen jähmet-
tämien silmien pohjalta...*

*...ja samassa ymmärrän, että tuo nuori vainaja, se olen
minä!*

Hätkähdän hereille. Käteni puristaa rintaani juuri siitä
kohtaa, johon kuolema iski minua tikarillaan.

Painajainen!

Nyrkkiin puristuneiden sormieni alla sydämeni hakkaa
kuin viimeistä päivää: olen erittäin elossa.

Huoneen raskaiden ikkunaverhojen takana myrsky pau-
haa kuin maailmanloppu olisi koittamassa.

Riuhdon hikiset lakanat päältäni ja laahustan pimeän
huoneen halki. Pimeyden kuninkaan kaartilaisena olen
saanut asuttavakseni yhden Versaillesin palatsin suurim-
mista huoneistoista. Hapuilen kohti kampauspöytää ja
istahdan sen ääreen. Käänän öljylampun ruuvia ja herä-
tän uinuvan liekin uudelleen palamaan. Lampun kelmeässä
valossa pronssisen kellon viisarit näyttävät aamuviittä. Ele-
tään marraskuun viimeisiä päiviä talven kynnyksellä, ja
auringonnousuun on vielä kolme tuntia aikaa. Uudessa
roolissani kuninkaan kaartilaisena minulla ei ole varaa
menettää minuuttiakaan kallisarvoiseksi käynyttä unta.
Tasan kello kahdeksalta minun on oltava kuninkaan kuolin-
kamarin ovella viiden muun kaartilaisen kanssa valmiina
sarkofagiinlaskeutumisseremoniaa varten. Kierrän auki
purnukan, jossa säilytän valkosalavapillereitä, ja nielaisen
niistä kaksi, jotta jäytävä päänsärkyni hellittäisi. Minulla on
aina ollut liian paljon mustaa sappea, minkä vuoksi kärsin
kroonisesta migreenistä.

Tarkastelen väsyneitä kasvojani peilistä odottaessani, että lääke alkaa vaikuttaa, ja pääsen takaisin unten valtakuntaan. Peilin kullattuihin kehyksiin on kaiverrettu kirjaimet D ja G, Diane de Gastefrichen mukaan: se on nimi, jolla minut on tunnettu palatsissa kuukauden ajan – olen se sankaritar, joka esti kuningasta vastaan suunnatun murhayrityksen. Viimeksi mainittu ei näet tiedä, että oikea nimeni on Jeanne Froidelac enkä ole maaseudulta kotoisin olevan aatelisparonin tytär, vaan neljännen säädyn aateliton, jonka koko perheen hänen joukkonsa murhasivat. En ole tullut Versaillesiin palvelemaan kuningasta, vaan tuhoamaan hänen valtakuntaansa sisältä päin.

Yön pimeydessä tehtäväni tuntuu musertavan suurelta. Tiedän, että väärä identiteettini pysyy salassa vain ohuen langan varassa. En uskalla kuvitellakaan, millainen kohtalo minua odottaisi, jos joku saisi sen selville. Olen elänyt jatkuvan ahdistuksen vallassa siitä lähtien, kun saavuin hoviin. Se valvottaa minua öisin tai aiheuttaa kauhistuttavia painajaisia... kuten tuon äskeisen, josta heräsin kauhuissani.

Raskaat ajatukset täyttävät mieleni ja saavat minut tutkiskelemaan kuvajaistani vielä tarkemmin. Näkyykö peilissä jotakin, mikä voisi paljastaa minut? Heijastuuko paksujen, palmikolle koottujen hiusteni kehystämiltä kasvoiltani tarpeeksi kopea asenne? Onko suurissa silmissäni kyllin halveksuva katse? Onko kapeiden huulteni hymy riittävän ynseä?

Yritän nähdä peilissä ylvään paronittaren, mutta näen vain orvon ja eksyneen maalaistytön, joka on ypöyksin maailmassa.

Yksin, todellako?

Vilahtiko peilin yläkulmassa jotakin? Rypistän kulmiani ja katson peilin kautta näkyvää huonettani tarkemmin. Öljylampun kalpean kajon ulkopuolella vallitsee lähes läpitunkematon pimeys.

Aivan kuin yksi paksuista samettiverhoista olisi liikah-
tanut.

Liike ei voi olla ilmapirran aiheuttama: muistan aivan selvästi sulkeneeni ikkunan illalla, ennen kuin menin vuoteeseen.

Äkkiä mieleni valtaa varmuus, joka pyyhkäisee migree-
nin pois kuin jääkylmä salamanisku: *huoneessani on joku!*

Jähmetyn tuolillani ja vatsaani kouristaa.

Painajaiseni oli siis varoitus.

”Kuka siellä on?” huudan kimeällä äänellä, joka kuu-
lostaa omissa korvissani teuraaksi vietävän karitsan mää-
käisyltä.

Ei vastausta.

Samettiverho lakkaa kuitenkin liikkumasta: verhon
takana todella piileskelee joku!

Paniikki humahtaa lävitseni. Yöpaitani hieno silkki ei
suojaa minua veitseniskulta eikä teräviltä kulmahampailta:
veri vain värjäisi sen punaiseksi niin kuin unessani. Kaar-
tilaisen miekkani on kaapin perällä suuren huoneeni toi-
sessa päädyssä.

”Varoitan teitä! Jos huudan, sveitsiläiskaarti on hetkessä
paikalla!”

Ukkonen jyrähtää kuin vastaukseksi sanoilleni, aivan
kuin taivaskin pilkkaisi naurettavaa uhoani. Ulkona pau-
haavan ukonilman lisäksi myös huoneeni ja käytävän väli-
nen eteishalli vaimentaisi huutoni. Kun jyrinä hetkeksi

taukoaa, erotan juuri ja juuri musiikin, joka kantautuu pian päättyvästä öisestä juhlasta palatsin alemmista kerroksista. Siellä aatelisvampyyrit nauttivat juuri viimeisiä lasillisiaan lämmintä verta, ennen kuin heidän on aika vetäytyä takaisin kylmiin ruumisarkkuihinsa ja laadukkaista viineistä humaltunut kuolevainen hoviväki käy mukaviin vuoteisiinsa nukkumaan päihtymystään pois.

Vaikka huutaisin kuinka kovaa, kukaan ei kuulisika.

Etsin vapisevin käsin kampauspöydältä jonkinlaista asetta, mutta sormeni osuvat vain kamppoihin ja harjoihin. Pudotan käsivarrellani lääkepernukan, joka helähtää rikki parketilla.

Äkillinen ääni saa tunkeilijan toimimaan: verho heilahdaa sivuun, ja sen takaa paljastuvat tumman hahmon ääri-viivat.

Ampaisen ylös ja syöksyn kohti huoneeni ovea. En kuitenkaan tarpeeksi nopeasti ehtiäkseni ennen tunkeilijaa.

Hän sulkee tieni asettumalla oven ja minun väliin.

Tarkastelen häntä kulmieni alta. Hänellä on yllään sateessa kastunut paita ja paikkaillut pellavahousut. Kasvot peittää musta huivi, johon on leikattu aukot silmiä varten. Hän nappaa rautaisella otteella minua käsivarresta ja kiskaisee rajusti itseään kohti. Toisessa kädessä hänellä on tikari, jonka terä välähtää öljylampun valossa.

Tunkeilijan huulet vääntyvät irvistykseseen naamion takana.

”Nyt sinä kuolet, saastainen kalmonnuolija!”

Sekunnin murto-osan aikana, jonka hyökkääjä tuhlassi loukkaukseensa, ehdin siirtää painon toiselle jalalleni.

Väistän täpärästi tikarin iskun.

Hyökkääjä menettää hetkeksi tasapainonsa, ja hänen otteensa minusta kirpoaa.

Kierin kuperkeikalla keskelle huonetta.

Edellistä voimakkaampi ukkosen jyrähdys saa lattialankut täriseämään aristavien kämmenteni alla.

Nousen huohottaen jaloilleni. Tiedän, että kuolema antoi minulle vain hiukan lisääaikaa. Tunkeilija on yhä pako-reittini tiellä minun ja oven välissä.

Hän lähtee tulemaan minua kohti, ja vasta nyt huomaan, että hän ontuu.

Vaan ontui pa tai ei, hän ei taatusti tee toista kertaa virhettä, jonka ansiosta pääsin livahtamaan pakoon.

”Minä en ole se, joksi minua luulette”, änkytän.

Ajatukset sinkoilevat päässäni.

Ota selville, kuka hän on.

Yritä selvittää, miksi hän haluaa tappaa minut.

Ennen kaikkea yritä pelata aikaa.

Hyökkääjän suu vääntyy uudelleen irvistykseseen naamion takana.

”Sinä olet täsmälleen se, joksi sinua luulen”, hän murisee matalalla äänellä ja astuu lähemmäs. ”Kunniaa janoava aatelisheitukka. Kalmonnuolija, joka haluaa vampyyriksi. Ja sen takia pelastit tyrannin hengen!”

Kuulen vihan metallisen soinnin hänen äänessään, joka on yhtä kova ja terävä kuin hänen tikarinsa. Mutta huomaan myös äänen värisevän kuin lasi, joka on särkymäisillään.

Ajatukset vilisevät päässäni kiihtyvällä nopeudella. Vastassani on varmasti kapinallinen, joka solvaa minua siksi, että estin kuninkaan salamurhan... mutta minkälaisen kapinallisen kanssa olen tekemisissä?

Kuuluuko hän aateliskapinallisiin, jotka haluavat syrjäyttää Muuttumattoman valtaistuimeltaan, niin kuin salajuonia punonut Tristan de La Roncière, jonka tapoin kuukausi sitten?

Vai kuuluuko hän Vastarintaan kuten minä? Meihin, joita ajaa järjetön unelma tavallisen kansan vapauttamisesta vampyyrien ikeestä?

Hänen yksinkertainen vaatepartensa on varsin kaukana aatelmiehen silkkivaatteista. Kumaraisissa hartioissa ei ole mitään samaa kuin siinä ylpeän kukkoilijan ryhdissä, jota Versaillesin hoviväkeen kuuluvat nuoret miehet tavoittelevat. Kun hänen kätensä tarttui paljaaseen käsivarteeni, se tuntui känsäiseltä kuin työläisen koura. *Kalmonnuolija*, sana jota hän käytti, on sama jota tavalliset ihmiset kuiskailevat puhuessaan aatelisista, jotka ovat valmiita mihin tahansa miellyttääkseen vampyyreja.

”Odota!” huudan ja päätän laittaa kaikki kortit peliin. ”Taidat luulla, että paljastin Tristanin juonen pelastaakseni kuninkaan. Mutta tein sen, koska halusin pelastaa Ranskan vielä julmemmalta hirmuvallalta!”

Tunkeilija pysähtyy muutaman askeleen päähän minusta.

”Mitä sinä oikein selität?” hän murahtaa.

”En minä halua vampyyriksi”, sanon hengästyneenä. ”Mutta Tristan de La Roncière halusi, jotta olisi saanut laskea kuninkaan kruunun kutreilleen. Ja vielä pahempaa: hän suunnitteli lakkauttavansa *numerus clausuksen*, joka rajoittaa valtakunnassa elävien vampyyrien määrää. Jos hän olisi onnistunut, kaikista aatelisista olisi tullut verenheimijöitä ja rahvaasta olisi laskettu verta enemmän kuin koskaan aiemmin.”

Tikari alkaa tärinä vastustajani kädessä.

Tunnen, kuinka hän epäröi. Hän tasapainoilee järjen ohuella langalla kuin nuorallatanssija. Hän saattaa horjahdattaa minä hetkenä hyvänsä ja joutua taas murhanhimoisen raivon valtaan.

”Usko minua.” Pakottaudun puhumaan rauhallisesti, sillä yksikin kovemmalla äänellä lausuttu sana saattaisi saada miehen kiihtymään uudelleen. ”Puhun totta.”

Hän niiskauttaa nenäänsä kuin yrittäisi pidätellä kyyneliä.

”Totta?” hän toistaa. ”Ehkä... tai ehkä et.” Hänen vapi-seville huulilleen palaa tiukka ilme. ”Varma olen vain siitä, että Toinetten kuolema on sinun syytäsi!”

Toinette? Muistot Kuninkaallisen sisäoppilaitoksen nuoresta palvelustytöstä palaavat mieleeni: hänen viattomat, pisamaiset kasvonsa; hänen arka hymynsä, kun hänen katseensa kohtasi omani ruokasalissa; kyynärtaipeiden arvet, jotka kuukausittain toistuva Hemaattisen tiedekunnan verkymmenysten laskeminen oli jättänyt hänen ihoonsa. Näen itseni tökkimässä neulalla Toinette-paran suonia ollessani vielä oppilaana sisäoppilaitoksessa. Madame Thérèse, koulun tyttöjen puolen kaitsija, oli määrännyt minut laskemaan Toinettesta verta kesken vampyyri-illallisan täyttäkseen lasin Vauvalonin markiisittarelle, eräälle hovin julmimmista vampyyreista.

”Onko Toinette kuollut?” soperran. ”Hän oli vielä elossa, kun lähdin sisäoppilaitoksesta kuukausi sitten.”

”Haavat, jotka sinä aiheutit, tulehtuivat. Neula oli varmaankin likainen, ellei jopa pahempaa.”

Ajattelen kauhistuneena madame Thérèsen sadistista toimintaa. Hän otti Toinetten silmätikukseen sen jälkeen,

kun tämä oli varastanut hiukan jauhoja. Antoiko madame Thérèse minulle myrkytetyn neulan rangaistakseen Toi-
nettea?

”En tiennyt...”, takeltelen. ”Vannon, etten tiennyt.”

Mutta mies ei enää kuuntele minua.

”Nyt saat tuntea samat pistot nahoissasi!” hän huutaa.

Tikarin terä viuhahtaa niin nopeasti ja sellaisella rai-
volla, että en onnistu täysin väistämään sitä.

Terä osuu poskeeni. Tunnen viiltävää kipua.

Raivopäinen vastustajani käy uuteen hyökkäykseen.

Toinnetten sanat palaavat äkkiä mieleeni. Hän yritti puo-
lustella naurettavaa näpistystään vetoamalla järkähtämät-
tömään madame Thérèseeseen: *”Vanhempani ovat vanhoja ja
sairaita eikä puuseppäveljeni kykene enää töihin, sillä hän mursi
jalkansa viime kuussa, kun putosi rakennustelineiltä palatsin
laajennustyömaalla.”*

Yhtäkkiä ymmärrän kaiken:

”Sinä olet Toinnetten veli, se puuseppä! Minäkin tiedän,
miltä tuntuu menettää läheinen ihminen!”

Tikari pysähtyy ilmaan.

”Menetin rakkaan veljeni Bastienin”, jatkan, vaikka
minun on vaikea puhua. ”Se tuntui siltä kuin minusta
itsestäni olisi repäisty palanen! Tai kuin puolet sielustani
olisi amputoitu! Bastien oli minulle kaikki kaikessa... sii-
hen saakka, kun kuninkaan rakuunat tulivat kotikylääni
Auvergneen ja murhasivat hänet ja koko muun perheeni.”

Toinnetten veli – mies todella on hän, olen varma asiasta
– on niin lähellä, että näen, miten hänen katseensa väri-
see huivin silmänreikien takana. Katse on hämmentynyt.
Ja vihainen. Mutta ennen kaikkea ahdistunut.

”Tappoivatko kuninkaan rakuunat perheesi?” hän soper-
taa tuijottaen minua. ”Sinun, aatelista syntyperää olevan
kaartilaisen?”

”Niinhän minä sanoin: en ole se, joksi minua luulet”, tois-
tan tukahtuneella äänellä. ”Aatelinen syntyperäni on vain
huijausta. Silmänlumetta. Oikeasti olen apteekkarin tytär,
ja mikä vielä pahempaa, vanhempani olivat kapinallisia.”

Taustani paljastaminen vaarantaa henkeni, mutta sanat
karkaavat suustani kuin itsestään. Tämä on viimeinen mah-
dollisuus vedota vastustajaani. Tunnistan hänessä itseni sel-
laisena kuin olin perheeni kuolemaa seuranneina päivinä.
Tuo nuori mies ei kuulu mihinkään salaseuraan. Hän ei
ole minkään vastarinnan salainen lähettiläs, ei tavallisen
kansan eikä aatelisten. Hän on vain epätoivosta sauhuava
kanuunankuula, joka lentää kaoottisessa maailmassa kohti
lähintä kohdettaan.

”Minä... en tiedä, voinko uskoa sinua”, mies änkyttää.

Hän kääntää katseensa paljaisiin käsivarsiini. Kuukausi
sitten niissä vielä näkyivät verikymmenysten arvet, saman-
laiset kuin kaikkien aatelittomien käsivarsissa. Mutta
häpeälliset arvet ovat kadonneet kyynärtaipeistani sen jäl-
keen, kun join Kuninkaallisen kulauksen yhdessä muiden
kaartilaisten kanssa: tilkka kuninkaallista verta kiertää suo-
nissani, ja sen vuoksi kehoni uusiutumiskyky on tavallista
nopeampi.

”Muuttumattoman veri paransi haavani!” huudan enna-
koiden kysymystä, jonka Toinetten veli voisi esittää. ”Minun
oli pakko nielaista sitä pieni kulaus, jotta pääsin henkivar-
tiokaartiin, mutta sydämessäni olen ikuisesti tavallisen kan-
san tytär!”

Yhtäkkiä muistan ainoan asian, joka minulla on perheestäni jäljellä: sujautan käteni yöpaidan taskuun ja otan esille äitini vanhan kellon. Sen pronssiseen kanteen on kaiverrettu teksti:

”Vapaus... tai... kuolema”, puuseppä tavaa vaivalloisesti. Kuten arvelinkin, hän ei osaa lukea kunnolla.

”Se on Vastarinnan motto. Ja todiste siitä, että kuulun samaan rintamaan kuin sinä.”

Lopulta puuseppä laskee tikarinsa.

Hän katselee tallukkaitaan, jotka näyttävät kovin nuhjuisilta kiiltäväksi vahatulla parkettilattialla, aivan kuin hän nyt yhtäkkiä ihmettelisi, miten on joutunut tähän paikkaan.

”Voit antaa surullesi tarkoituksen”, sanon lempeästi. ”Voit kunnioittaa sisaresi muistoa samalla tavalla kuin minä veljeni Bastienin ja muiden perheenjäsenteni muistoa: sabotoida Magna Vampyriaa sisältä päin.”

Puuseppä nostaa katseensa. Se värisee epäuskosta aivan kuin olisin juuri päästänyt suustani jonkin herjauksen.

”Nimeni on Jeanne Froidelac”, tunnustan hänelle ja ojennan samalla käteni.

”Paulin Trébuchet”, hän huokaisee.

Pakottaudun hymyilemään, vaikka voimakas tunnetila on nostanut palan kurkkuuni.

”Vastarinta voisi luottaa sinun kaltaiseesi ihmiseen, Paulin”, kuiskaan hänelle. ”Liity taistelumme neljännen säädyn pelastamiseksi.”

Paulinin suuret silmät laajenevat entisestään.

Minusta tuntuu, että näen niissä samaa hämmästyttä, jonka valtaan itsekin jouduin kuullessani useammalle mantereelle levittäytyneestä kapinaliikkeestä.

”Mitä sinä oikein sanoit?” hän kysyy. ”Etkö tiedä, ettei neljännelle säädylle ole olemassa mitään pelastusta, ei mitään valoa tunnelin päässä? Ei ole muuta kuin Pimeys, aina vain mustempana ja kylmempänä. Vampyyrit eivät koskaan luovu asemastaan. Päin vastoin, ne vain vahvistuvat ajan myötä. Maapallo viilenee hiukan vuosi vuodelta. Ja yölliset kauhut riivaavat maailmaa entistä kiivaammin.” Hän vilkaisee halveksivasti silkkistä yöpaitaani. ”Täällä palatsissa olet ehkä unohtanut, että tavallinen kansa joutuu maksamaan kovan hinnan tästä kaikesta. Me näännymme nälkään huonojen satojen takia. Ruokimme verellämme kuolemattomia. Olemme vain saaliita yön pedoille.”

Nuoren miehen lohduttomat sanat tuntuvat ahdistavilta, sillä tiedän, että Paulin on oikeassa. Viime vuosien aikana Pimeyden mystinen vaikutusvalta on vain voimistunut. Vampyyrien verenhimo lisääntyy kuukausi kuukaudelta, ja öisin sikiää entistä enemmän hirviöitä.

”Versaillesin laitakaupungilla ghulit eivät koskaan aiemmin ole olleet näin kyltymättömiä”, Paulin sanoo katkeralla äänellä. ”Huhu kertoo, että Pariisissa tilanne on vielä pahempi: ensin vampyyrit valuttavat uhrit tyhjiin, ja sitten kannibaalit vielä ahmivat ruumiit!”

Vaikka en koskaan kohdannut ghuleja kaukaisessa kotikylässäni Butte-aux-Ratsissa, tiedän että noita ruumiita syöviä olentoja kuhisee suurten kaupunkien hautausmailla... ja joskus ne hyökkäävät niiden onnettomien kimppuun, jotka eivät ole ehtineet koteihinsa ennen kuin ulkona-liikkumiskielto alkaa.

Pudistan päätäni ja yritän työntää kauheat näyt loitomalle mielestäni.

Huoneeni on täynnä häilyviä varjoja ja myrskyn kaikuja kuin muotoutumistaan odottavia painajaisia.

”Aiemmin olin yhtä neuvoton kuin sinä, Paulin, mutta Vastarinta sai minut havahtumaan”, vakuutan hänelle niin uskottavasti kuin osaan. ”Emme saa luopua toivosta. Laaja verkosto valmistelee salaa vallankumousta Magna Vampyriaa vastaan. Ei vain täällä Ranskassa, vaan myös Amerikassa. Koko maailma täytyy vapauttaa verenimijöiden vallasta. Pimeyden täytyy päättyä. Vampyyrit, ghulit ja muut hirviöt täytyy hävittää maailmasta lopullisesti!”

Salaman valo välähtää huoneeseen ikkunaverhojen alta kuin arkana lupauksena uudesta aamunkoitosta.

Välähdys heijastuu Paulinin silmissä – ne ovat eksyneen nuorukaisen, joka tahtoisi uskoa edes johonkin.

”Jos verkosto josta puhut on oikeasti olemassa, mitä hyötyä sille olisi tällaisesta raajarikosta?” hän mutisee ja laskee katseensa kohti vammautunutta jalkaansa.

”Pääsithän sinä tännekin, vaikka olet raajarikko”, huomautan. ”Meidän yhteinen asiamme voisi hyötyä jostakusta, joka osaa luikahtaa varjon lailla sisälle yhteen Magna Vampyrian parhaiten vartioiduista paikoista.”

Huivin alla varovainen hymy leviää Paulinin huulille.

”Palasin töihin kaksi päivää sitten mielessäni vain yksi ajatus: aion kostaa Toinetten puolesta, vaikka se maksaisi henkeni. Pujahdin myrskyn turvin niiden vartijoiden ohi, jotka valvovat työntekijöiden makuusaleja ulkonaliikkumiskiellon aikana. Olen ollut puuseppänä palatsin työmaalla niin kauan, että tiedän, miten kattoja pitkin pääsee kulkemaan. Tunnen myös palvelusväen käytävät. Sellaista pitkin minä tännekin hiivin.”

Hän nyökkää leuallaan kohti verhoa, jonka takaa hän hetki sitten ilmestyi: punaisen samettiverhon takaa pilkottaa ovi, jota en ollut aiemmin huomannut.

”Lähde nyt nopeasti samaa tietä kuin tulitkin, ennen kuin aamu koittaa ja vartijat huomaavat poissaolosi”, hoputan häntä. ”Tule viikon päästä uudestaan samaan aikaan. Siihen mennessä olen ehtinyt puhua Vastarinnan johtajan kanssa. En voi paljastaa sinulle hänen nimeään – ainakaan vielä – mutta olen varma, että hän tietää, miten voit olla parhaiten hyödyksi.”

Paulin vetää syvään henkeä. Hän vaikuttaa vähän kookkaammalta kuin aiemmin. Sellainen voima on toivolla, vaikka se olisi kuinka hentoinen: se parantaa ihmiset, joita luultiin jo murtuneiksi, ja auttaa heitä pysymään jaloillaan. Huoneeseeni saapui epätoivoinen mies, mutta sieltä poistuu taistelija!

Paulin riisuu huivin, jolla hän oli peittänyt kasvonsa, ja sanoo:

”Olet ollut avoin ja rehellinen, Jeanne”, hän sanoo liikuttuneella äänellä. ”Sinulle voin paljastaa kasvoni.”

Öljylampun valossa näen vielä nuoret kasvot, joilla on samanlaisia pisamia kuin Toinettella: he ovat kuin toistensa peilikuvat. Hänen arka hymynsä tuo mieleeni veljeni Bastienin hymyn, joka on ikuisesti painunut muistoihini. Se on sellaisen pojan hymy, joka lopultakin uskaltaa haaveilla toiseltaisesta maailmasta.

”Mikään ei voi korvata sisartasi, Paulin”, sanon hänelle, ja liikutus saa kyneleet nousemaan silmiini. ”Eikä mikään voi korvata veljeäni. Mutta jos haluat, voimme tästä lähtien olla toisillemme veli ja sisar.” Ojennan käteni häntä kohti ja lisään: ”Vapaus tai kuolema”.

Hän avaa käsivartensa halaukseen ja puristaa minut itseään vasten. Juuri tällaista veljellistä halausta olen kaivannut.

Samalla kun ukkonen jyrähtää ulkona, hän toistaa kiihkeästi:

”Vapaus tai kuol...”

Jälkimmäinen sana juuttuu hänen kurkkuunsa – varmasti silkasta liikutuksesta.

Ja nämä lämpimät pisarat, jotka valuvat kasvoilleni, taitavat olla hänen kyneleitään.

Nostan käteni pyyhkiäkseni ne pois.

Sormeni osuvat hänen poskeaan pitkin valuvaan lämpimään ja tahmeaan nesteeseen. Öljylampun heikossa valossa Paulinin kasvot näyttävät ilmeettömiltä, aivan kuin niitä peittäisi naamio.

”Pau... Paulin?” soperran.

Vastaukseksi saan vain kammottavaa korinaa. Lasken käteni Paulinin poskelta kohti hänen suutaan, josta tuo korina kuuluu. Huulten välistä on tunkeutunut esiin metallinen kieli: se on miekanterä, joka on juuri lävistänyt hänen niskansa ja kitalakensa.

”Petturi!” karjuu ääni puusepän ruumiin takaa.

Kauhuissani riuhdon itseni irti Paulinin syleilystä. Hänen vahvat käsivartensa tuntuvat haluavan pidätellä minua, jotta saisin vuorostani syleillä kuolemaa. Yhtäkkiä metallinen kieli vetäytyy takaisin hänen suuhunsa – tai pikemminkin murhaaja kiskaisee miekkansa takaisin.

Vilkaisen nopeasti tulijaa: punaiset vaatteet ja kolmikolkkahattu. Sveitsiläiskaartin sotilas. Samalla huomaan myös huoneeni avoimen oven, josta hän on tullut sisään sillä aikaa, kun halasin Paulinia.